

kérdések mellékessé válnak, és engedik, hogy az Íróról és az őt faggató íróról, a Rolling Stone Salierijéről szóló általános történeté emelkedjen a film, melyben bárki, aki írásra adta a fejét és a kezét, kétkezdő tükröképét láthassa viszont.

Extrák: Kimaradt jelenetek.

SOÓS TAMÁS DÉNES

A 657-es járat

Bus 657 (aka Heist) – amerikai, 2015. Rendezte: **Scott Mann**. Szereplők: **Jeffrey Dean Morgan, Morris Chestnut, Gina Carano**. Forgalmazó: **ADS Service**. 93 perc.

Apályája elején álló brit direktor, az eddig csak két nagyjátékfilmet rendezett Scott Mann izgalmas B-mozija egy alkalmi geng által elkövetett rablásról mesél, okosan konvertálva a kilencvenes évek sláger akcióthrillere, a *Féktelenül* leleményeit. *A 657-es járat* nem értéktelen vacak, számos szimpatikus eleme van, mint például a különböző szalakat ügyesen összesodoró, flashbackekből és flashforwardokból álló időfelbontásos elbeszélés az első harmadában; az egyszerűségükkel is hatásos, néhol aforizmaszerűen tömör dialógusok; a színes karakterek, akiknek a cselekedeteit markáns háttértörténetükkel is igyekeznek dramaturgiailag aládúcolni a forgatókönyv írói. Kívált izgalmas, ahogy Jeffrey Dean Morgan „jó-rosszembere” megidézi

A turné vége

The End of the Tour – amerikai, 2015. Rendezte: **James Ponsoldt**. Szereplők: **Jason Segel, Jesse Eisenberg, Anna Chlumsky**. Forgalmazó: **Select Video**. 106 perc.

Mit jelent híresnek lenni? Mennyire lesz tőle magányos az ember? Mennyire válik le róla a saját imidzse? Befolyásolhatja ezt a művész egyáltalán? Ezek a kérdések izgatják David Foster Wallace-t (Jason Segel), miután megírta másfél kilós és 1097 oldalas regényét, az *Infinite Jest*et. Wallace, aki 46 éves volt, mikor felakasztotta magát 2008-ban, könyvével az X generáció – a hetvenesnyolcvanas években született amerikai fiatalok – kultikus alakjává emelkedett. Nagyon gyorsan vált nagyon híressé, és nem tudott mit kezdeni ezzel, bár öngyilkos az évtizedek óta tartó depressziója miatt lett. 1996 telén azonban még őszintén osztja meg kételyeit David Lipskyvel (Jesse Eisenberg), aki portréinterjút készít róla a Rolling Stone-nak. Lipsky aspiráns író, gyerekkoráról és szülei válásáról írt egy visszhang nélkül maradt könyvet, így őt is a népszerűség hatása, a hírnév érzé-

se érdekli, csak épp a sikertelen író szemszögéből.

Nem turnékról és rocksztrókról, hanem a művészről és imidzséről szól *A turné vége*, és arról a résről, amely a kettő között mélyül. Wallace tudja, hogy a gondolatait, a gesztusait sokféleképpen megírhatja Lipsky, zavarja, hogy nem ura a róla kialakított képek, és aggasztja, hogy épp emiatt viselkedik majd másképpen. Wallace a lehetőségeket mérlegeli, hogy hogyan maradhat autentikus, és dilemmái nagyjából lefedik a mai átlagember problémáit, akit a virtuális kommunikáció és a digitális személyiségépítés mindennaposá válása miatt ugyanez a kérdés izgat. „Kismértékben oké, nagymértékben halál” – summázza a technológia robbanásszerű fejlődését előrelátó Wallace, aki a maga korában, a maga addikciója (tévéfüggőség) kapcsán az elmagányosodásról is elgondolkodik.

Kifinomult, okos és szellemes film *A turné vége*, és a látsszattal ellentétben tartózkodik a nagy állításoktól. Mintha Richard Linklater rendezte volna újra a *Vacsora Andréval*-t, hogy a társalgást az írással és alkotással kapcsolatos témákra fókuszálja – és ezzel ki is kerülje a

művészekről szóló életrajzi filmek fő buktatóját. *A turné vége* ugyanis nem a művész életéről, hanem a gondolatairól mesél, a beszélgetés természetes kerülőutakon érinti a *Die Hard*ot és Alanis Morissette-et éppúgy, mint az X generáció életérzését vagy az írók rivalizálását. Az Egyesült Államokban azonban épp életrajzi vonatkozásai miatt kapták szét a filmet, mondván nem százszázalékosan hű Foster Wallace alakjához, és az ismertség mindenféle vonzattól irtózó író egyébként sem akarta volna, hogy film készüljön róla. Magyarországon azonban, ahol nem ismerik DFW nevét, és a könyveit sem lehet olvasni magyarul, a film valószínűleg fűződjön viszonyát firtató

az überklasszikus *Magas Sierra* Roy Earle-jét, minden idők legfinomabb lelkű bűnözőjét, de nem csak Morgan alakítása erős, hanem a többi gengsztert játszó Morris Chestnuté vagy Dave Bautistáé is, valamint természetesen a szuperfőnököt adó De Niróé, akit ugyan sokan kritizálnak, hogy lelke – jobbik – felét eladta a B-filmnek, de inkább csináljon ilyeneket, mint hogy odasimuljon a trendekhez, és, mondjuk, szuperhősös marhaságokban szerepeljen. De Niro, mint mindig, most is végig jó, a jelenet, amelyben a – filmbeli – lányával látható, pedig egyenesen briliáns.

Sajnos a forgatókönyv írói hiába dolgozták ki aprólékosan a figurákat, ha hibákat követtek el a szerkezetépítésben. Egyes konfliktusok kiagyaltak, mások elkentnek tűnnek: a rákbeteg kislányt orvosai ki akarják dobni a klinikáról, ha záros határidőn belül nem érkezik meg a gondozásához szükséges pénz; a kegyetlen véglények által őrzött kaszinó-pénzmosoda széféhez bárki lezserül odasétálhat, stb. Ha ezeknek a papírízű konfliktusokat sikerült volna hihetőbbé tenni, lényegesen jobb végeredmény születik.

Extrák: Semmi.

PÁPAI ZSOLT

A varrónő

The Dressmaker – ausztrál, 2015. Rendezte: **Jocelyn Moorhouse**. Szereplők: **Kate Winslet, Judy Davis, Hugo Weaving**. Forgalmazó: **ADS Service**. 118 perc.

Rosalie Ham ausztrál író nő 2000-ben megjelent, bemutatkozó regényének bizonyára nem Jocelyn Moorhouse rendezése lesz az utolsó filmes adaptációja. Noha a rendező a *Bizonyíték* és *A szerelem színei* elkészítésével már megmutatta, hogy képes az emberi lélek összetett működéséről könynyedén és hatásosan mesélni, a forgatókönyvet vele közösen jegyző férje, P.J. Hogan pedig

a groteszk ábrázolás terén bizonyított a *Muriel esküvője* író-rendezőjeként, tehát mindketten avatott kézzel nyúltak a Ham regénye által életre keltett „déli gótika” irodalmi hagyományának fekete humorú, torz szereplőkkel benépesített és sötét indulatokkal teli világához, *A varrónő* problémája, hogy a közösen megrajzolt szabásmintából egy foltmozaik kerekedett ki.

A szülővárosából tízévesen elűzött, majd oda húsz évvel később visszatérő Myrtle története ugyanis patchwork-szerűen zsúfolt: első, hosszabbik fele nyers humorú komédia, míg a második romantikus, misztikus és tragikus fordulatok szövevénye. Mintha Hogan és Moorhouse felosztották volna a könyvet egymás közt, abban bízva, hogy a közösen megírt finálé, amelyben a beígért és közben megindokolt bosszú végül tabló-szerű képekben megvalósul, majd összefogja a film széttartó mintázatait.

Hiába a film számos érdeme – az érdesen visszafogott ausztrál humor, a kortárs ausztrál mozi csillagainak remek alakításai, kiegészülve Kate Winslet sokszínű, érett játékával, valamint a film érzékeny felvételei a kiszolgáltatottsággal való szembenézés nehézségeiről –, a szerkezeti egyenetlenségek rontják az összképet. Talán nem telik bele sok idő, amikor egy hollywoodi rendező a film végtelen mezők ölelte, belterjes kisvárosában saját gyermekko-

ranak miliójére ismer, és a cselekményvezetés bukkanóitól megszabadulva kasszasikert készít a történetből.

Extrák: Nincsenek.

BOCSOR PÉTER

Gyilkos ösztön

Solace – amerikai, 2015. Rendezte: **Afonso Payart**. Szereplők: **Anthony Hopkins, Jeffrey Dean Morgan, Abbie Cornish**. Forgalmazó: **ADS Service**. 97 perc.

A bárányok hallgatnak és a *Twin Peaks* óta a kortárs filmek (*Hetedik*, a *Fűrész* első része) és tévésorozatok (*True Detective*, *The Killing*) különösen kedvelt műfaja az a fajta pszichothriller, melyben a pszichopata sorozatgyilkos kérdőre vonja a nyomozó-protagonistát: felzaklató, kellemetlen kérdéseket intéz a mentálisan instabil főszereplőhöz annak moralitásával és identitásával kapcsolatban. A *Hetedik*-ben a hét főbűnt szem

előtt tartva gyilkoló, hűvös, örült Luciferként kísérti meg a pökhendi rendőrt, míg a Dennis Villeneuve-féle *Fogságban* elmosza az erkölcsi határvonalat a gyerekgyilkos és a nyomába eredő, kétségbeesett, ártatlankat kínzó családapa között. Afonso Payart *Gyilkos ösztön*-ben is ugyanez történik, a film gyakorlatilag semmivel nem frissíti fel a pszichothrillerek alműfaját.

A *True Detective* és *A mentalista* modorában készült *Gyilkos ösztön* ugyanis *A bárányok hallgatnak* vagy a *Hetedik* metódusát követi. Afonso Payart művét így inkább a szereposztás, mintsem a mehökkentő fordulatokkal amúgy fukarkodó cselekmény emeli ki a pszichothrillerek tömegéből. Ugyanis ezúttal a doktor Hannibal Lecter karakterével összenőtt, idős kora ellenére is remek formában levő Anthony Hopkins a jó oldalon áll, s olyan különleges képességű látnokot játszik, mint amilyen a 2013-as Hannibal-sorozatban Will Graham volt. S érdekes módon a halálos betegeket elmondása szerint kegyelemből gyilkoló fő ellenfelét az általában jófiúkat megformáló Colin Farrell próbálja meg vászonra vinni többkevesebb sikerrel. Emellett pedig szerencsére ütős filmzene, és a látomásos izgalmas mentális képei dobják fel az eutanáziáról didaktikusan elmélkedő *Gyilkos ösztön*.

Extrák: Semmi.

BENKE ATTILA

Angyali szemek

The Face of an Angel – brit, 2014. Rendezte: **Michael Winterbottom**. Szereplők: **Daniel Brühl, Kate Beckinsale, Cara Delevingne**. Forgalmazó: **ADS Service**. 97 perc.

Ismerjük ezt a trükköt: a témáját megragadni képtelen művész jobb híján arról készíti filmet, ahogy küszködik. A betegesen termékeny Michael Winterbottom ezt a kétes szavatosságú mutatványt vezeti elő a legutóbbi munkájában. A bűnügyi izgalommal kecsesített cselekmény egy megropant önbizalmú rendezőről mesél, aki a 2007-ben brutálisan meggyilkolt angol diáklány, Meredith Kercher nagy nyilvánosságot kapott ügyéből igyekszik játékfilmet készíteni – szóval ugyanazt csinálja, mint feltehetően Winterbottom a film forgatása előtt. A rendező alteregója (Daniel Brühl) egyre csak Perugiában császkál, máskor fojtott dühvel figyel a tabloid újságírók szenzációéhségét, vagy kislányával skypeolgot, de leginkább a megfelelő nézőpontot keresi a gyilkossági ügyhöz – viszont az Istennek se találja meg. Merthogy az Erasmusos cserediákok könnyű drogokban és orgiákban gazdag életvilágát Dante *Isteni színjátékával* közös nevezőre hozni – hát ez minden, csak nem egy megvilágító nézőpont. És hiába bukik el a főhős *Angyali szemek* című filmterve, ha egyszer mi mégis az *Angyali szemek* című filmet látjuk: feszült mystery thriller helyett enervált drámát a művészi krízisről, amelyben kedvetlenül odakent jelenelek, keresett Dante-utalások és idétlen álombetétek (az egyikben egy Troma-filmbe illő CGI-szörny pusztít) sorjázna, a főszereplő és dekoratív újságíró társa (Kate Beckinsale) kellemtlen zavarban markolásszák egymást, és minden jószándék dacára sem sikerül Meredith Kerchernek méltó emléket, a

jól ismert ügyről pedig bármilyen eredetű állítani. Winterbottom mélyen önreflektív, de heravasztóan lapos filmet forgatott: talán jobban járt volna, ha a producerek őt is kirúgják, mint ahogy nyámnyila hősét a film zárlatában.

Extrák: Semmi.

NAGY V. GERGŐ

Batman: Az elfajzott

Batman: Bad Blood – amerikai, 2016. Rendezte: **Jay Oliva**. Szereplők: **Jason O'Mara, Yvonne Strahovski, Stuart Allan**. Gyártó: **Warner Bros. Animation**. Forgalmazó: **Pro Video**. 72 perc.

Tim Burton *Batman*-filmjeinek sötét hangvételét és sajátos karakterábrázolását számos animációs sorozat (a legismertebb a magyar tévécsatornákon is futott *Batman és Robin kalandjai*) és egészestés rajzfilm (*Batman: A rém álarca*) veszi át évről évre. Christopher Nolan sötét lovag-filmjeinek népszerűsége pedig közvetlenül olyan rendhagyó animációs filmek létrejöttét segítette, mint a Denevérember eredettörténetét átértelmező *Batman: A kezdet kezdete*, vagy a kiöregedett és fasisztoiddá vált hősről szóló, *A sötét lovag: Felemelkedés* és a hamarosan moziba kerülő *Batman Superman ellen* álláspontjával egyaránt szembehelyezkedő *A sötét lovag visszatér*.

A Warner Bros. legújabb meséje a DC Comics hősről a *Batman: Az elfajzott*, mely látszólag *A sötét lovag visszatér* nyomdokába lép, ám sajnos a mítosz kreatív továbbgondolása helyett inkább a képregények keményvonalas rajongóinak akar megfelelni. Bruce Wayne ezúttal passzív áldozat, akinek hiányát a denevérenek öltözött igazságosztó megmentésére küldött Batman-epigonokkal próbálják pótolni az alkotók. Csak kapkodjuk a fejünket, olyan gyorsan vált a cselekmény

a fiatal Robin, Nightwing, Batwing és Batwoman között, ezért lehetetlenség azonosulni bármelyikükkel is. Az *elfajzott* ennél fogva DC-figurák farsangi báljává alakul, és csak akkor válik valamivel izgalmasabbá, mikor a Mad Hatter nevű hipnotizőr gazember Batman ex-felésege, a főgonosz Talia al Ghul parancsára imitátorai ellen fordítja a denevért. Igaz, a morális kérdések, az imosztorok közti feszültség és a családi perpatvar lehetősége hamar elillan *Az elfajzott* történetét kezdettől a stáblistáig uraló akcióviharban. *Extrák:* Kísérlet a DC Comics legújabb, *Az igazság Ligája a Tini Titánok ellen* című animációjáról.

BENKE ATTILA

Jóemberek

Good People – amerikai, 2014. Rendezte: **Henrik Ruben Genz**. Szereplők: **Kate Hudson, James Franco, Tom Wilkinson**. Forgalmazó: **ADS Service**. 91 perc.

A kortárs bűn- és akcióorientált filmek rendre belepusztulnak a nagyot akarásba: a thrillerek alkotói például a végítéletszerű finálékban sokszor annyira túltolják a feszültségépítést, hogy alig valami marad a suspense-ből, nem beszélve arról, hogy egyszerre próbálják hangsúlyozni hőseik sérülékenységét és kivételes állóképességét. A monomán módon visszatérő zárókép is

nagyon unalmas már a vértől csatagos átlagpolgárról, aki hiába gyúrta le az ellent, a győzelmét sokkal kevésbé lehet komolyan venni, mint a klasszikus filmekben lehetett. *A Jóemberekkel* is ez az egyik probléma. Pedig a film alapötlete korrekt videothrillert ígér (a hitelezőik által fenyegetett, alsóközéposztálybeli házaspár véletlenül szembetalálkozik egy rakás pénzt rejtő táskával, amire egyébiránt két rivális bűnszövetkezet pályázik), és még a sztori kibontása is többé-kevésbé érdekes, ám a teljes játékidő negyedét kitevő, véres-veritékeny végkifejlet nem feszültséggel teli, hanem hovatovább komikus. Négy irányból érkező ellenfelek csapnak össze, úgy, hogy végül egyetlen épkezláb szereplő nem marad a színen, és akik túlélnek a mészárlást, azok is beszereznek néhány – egyenként halálosnak tűnő – sérülést. A figurák ilyen tömeges amortizálódása még az akcióműfajban is párját ríktja. Pedig a nyitány rablását még éppenhogy úgy rögzítette Henrik Ruben Genz rendező (*Pardon, Borzasztó boldog, Kínai szerelem*), hogy csak hanghatásokkal tájékoztatta, míg a látványból rafináltan kizárta a nézőt – a másfél perces jelenet mégis sokkal hatásosabb lett, mint a zárlat álmosító erőszakorgiája.

Extrák: Nincs semmi.

TOSOKI GYULA

